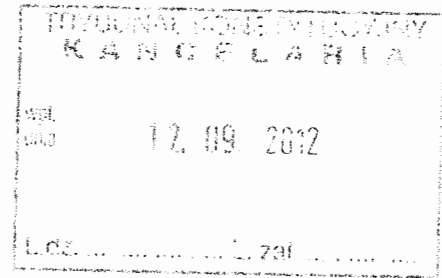

PG VIII TK 60/11

(K 21/11)

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku z wnioskiem Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 20 czerwca 2011 r. oraz pismem procesowym tegoż Rzecznika z dnia 27 sierpnia 2012 r., modyfikującym wspomniany wniosek, o stwierdzenie niezgodności przepisów ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066 ze zmianami):

- 1) art. 34 pkt 6 – z art. 2 oraz art. 42 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) art. 33 ust. 6 – w zakresie, w jakim wyłącza prawo członka Polskiego Związku łowieckiego, ukaranego karą inna niż pociągająca za sobą utratę członkostwa w Zrzeszeniu, do wniesienia odwołania do sądu – z art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

– na podstawie art. 33 w związku z art. 27 pkt 5 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zmianami) –

przedstawiam następujące stanowisko dodatkowe:

- 1) przepis art. 34 pkt 6 ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066 ze zmianami) jest niezgodny z art. 2 oraz art. 42 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) przepis art. 33 ust. 6 ustawy, o której mowa w pkt 1 – w zakresie, w jakim wyłącza prawo członka Polskiego Związku Łowieckiego, ukaranego karą inną niż pociągająca za sobą utratę członkostwa w Zrzeszeniu, do wniesienia odwołania do sądu – jest niezgodny z art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

UZASADNIENIE

W dniu 20 czerwca 2011 r. Rzecznik Praw Obywatelskich wystąpił do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o zbadanie zgodności przepisów art. 34 pkt 6 oraz art. 33 ust. 6 ustawy – Prawo łowieckie ze wskazanymi w *petitum* wniosku wzorcami kontroli konstytucyjnej. W dniu 27 sierpnia 2012 r. Rzecznik skierował do Trybunału pismo procesowe modyfikujące wniosek, poprzez wskazanie dodatkowego wzorca kontroli w odniesieniu do wspomnianego wyżej przepisu art. 34 pkt 6. W dniu 29 sierpnia 2012 r. Prezes Trybunału Konstytucyjnego zwrócił się do Prokuratora Generalnego o przedstawienie dodatkowego stanowiska w niniejszej sprawie.

Zdaniem Wnioskodawcy, penalny charakter zakwestionowanej normy art. 34 pkt 6 Prawa łowieckiego powoduje konieczność oceny jej konstytucyjności przy użyciu standardów oceny właściwych dla regulacji penalnych, przepisom dotyczącym postępowania dyscyplinarnego należy

bowiem stawiać wymagania legislacyjne wynikające ze standardów właściwych dla standardów ustaw karnych.

Rzecznik Praw Obywatelskich podniósł również, że analizowany przepis godzi w art. 42 ust. 1 Konstytucji RP, nie określa bowiem warunków odpowiedzialności dyscyplinarnej, zachowań, których dopuszczenie się taką odpowiedzialność implikuje, ani kar grożących za podlegające postępowaniu dyscyplinarnemu działania lub zaniechania, pozostawiając ich określenie swobodnej ocenie Polskiego Związku Łowieckiego.

Pismo procesowe Wnioskodawcy zawiera także pogląd prawny, że regulacja art. 34 pkt 6 Prawa łowieckiego nie spełnia standardów określonych w art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, pomijając gwarancje prawa do obrony osoby podlegającej łowieckiemu postępowaniu dyscyplinarnemu, w wyniku czego w Statucie PZŁ ograniczono możliwość pełnienia funkcji obrończych w tym postępowaniu jedynie do osób będących członkami Zrzeszenia i niepełniących w nim żadnych funkcji ani niebędących pracownikami PZŁ.

Zgodnie ze stanowiskiem Rzecznika Praw Obywatelskich, zakwestionowany przepis pomija, niezbędny w postępowaniu o represyjnym charakterze, element domniemania niewinności, jak również nie określa, za które przewinienia dyscyplinarne można ponieść odpowiedzialność jako za przewinienia zawinione lub niezawinione, kolidując tym samym z wzorcem kontroli zawartym w art. 42 ust. 3 Konstytucji RP.

Ocena poglądów prawnych oraz zarzutów przedstawionych w piśmie procesowym Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 27 sierpnia 2012 r. przedstawia się następująco.

Jak wywiedziono w stanowisku Prokuratora Generalnego z dnia 25 lipca 2011 r., przedstawionym w związku z wnioskiem Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 20 czerwca 2011 r., Polski Związek Łowiecki jest organizacją o charakterze monopolistycznym, przynależność do której stanowi

warunek konieczny do legalnego prowadzenia gospodarki łowieckiej, w tym wykonywania polowania przez obywateli polskich. Brak przynależności do PZŁ uniemożliwia wykonywanie polowania nawet we własnym lesie lub na polu przez osobę, której własność ten las lub pole stanowi.

Podobny pogląd, odnośnie statusu i roli PZŁ, prezentuje Helsińska Fundacja Praw Człowieka. Zdaniem Fundacji, Polski Związek Łowiecki jest faktycznym monopolistą jeżeli chodzi o dopuszczenie do polowań na terytorium kraju, a przepisy ustawy wykluczają możliwość utworzenia, obok PZŁ, innych podmiotów o takim samym lub podobnym przedmiocie działania. Analogiczną uwagę można odnieść również do kół łowieckich, które nie mogą ani powstawać, ani funkcjonować poza strukturami PZŁ (por. Opinia Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka z dnia 27 lipca 2012 r., przedstawiona Trybunałowi Konstytucyjnemu do sprawy o sygn. SK 8/11, s. 8 oraz powołane tam poglądy doktryny).

W wyroku z dnia 11 lipca 2012 r., sygn. K 8/10, wydanym w pełnym składzie Trybunału Konstytucyjnego, dotyczącym ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych, uznając, że Polski Związek Działkowców posiada pozycję bliską monopolistycznej, Trybunał stanął na stanowisku, iż materialny aspekt zasady demokratycznego państwa prawnego wymaga, aby prawo wyrażało wartości odpowiadające demokratycznemu charakterowi państwa, w tym wolności zrzeszania się. Obywatele pragnący jednoczyć swą działalność mają swobodę dokonywania wyboru formy prawno – organizacyjnej w zależności od celów, jakie zamierzają realizować. Jednocześnie, u samej genezy wolności zrzeszania się tkwi element negatywny, który wiąże się z koniecznością poszanowania wolności każdego do pozostawania poza istniejącymi strukturami zbiorowymi. Ten aspekt jest immanentnie związany z koniecznością poszanowania wolności każdego do tworzenia i przyłączania się do istniejących już zrzeszeń w społeczeństwie pluralistycznym. Na kształt negatywnego aspektu wolności zrzeszania się może także oddziaływać zjawisko

„pośredniego” ograniczenia dobrowolności członkostwa. Wiązać je należy z niebezpieczeństwem szczególnie uprzywilejowanego traktowania przez organy władzy publicznej konkretnego zrzeszenia, które w świadomości jednostek rodzić będzie przekonanie o korzyści przystąpienia do takiego właśnie publicznie faworyzowanego zrzeszenia, także za cenę rezygnacji z potrzeby samoorganizowania się (por. wyrok zamieszczony na stronach internetowych Trybunału Konstytucyjnego, s. 48 oraz powołane tam orzecznictwo i poglądy doktryny).

W kontekście przytoczonego wyżej wyroku Trybunału Konstytucyjnego, już sam fakt przyznania przez ustawodawcę Polskiemu Związkowi Łowieckiemu pozycji monopolistycznej w zakresie prowadzenia gospodarki łowieckiej, w tym wykonywania polowania, może budzić wątpliwości natury konstytucyjnej. W tej sytuacji należałoby zdecydowanie bardziej rygorystycznie egzekwować od ustawodawcy realizację obowiązku precyzyjnego i kompletnego określenia struktury organizacyjnej i kompetencji władz Polskiego Związku Łowieckiego, w szczególności w zakresie wzajemnych relacji tychże władz i członków Związku.

W pełni zachowują również aktualność wywody zawarte w uzasadnieniu stanowiska Prokuratora Generalnego z dnia 25 lipca 2011 r., dotyczące oceny zarzutów stawianych unormowaniom dotyczącym łowieckiego postępowania dyscyplinarnego. Większość takich zarzutów, zawartych w piśmie procesowym Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 27 sierpnia 2012 r., dotyczy treści, które ustawodawca w Prawie łowieckim pominął, choć w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego oraz poglądów doktryny powinien był unormować, gdyby postępował zgodnie z Konstytucją RP. Skoro bowiem ustawodawca podjął decyzję o przyjęciu unormowań w zakresie stanowiącym przedmiot niniejszego postępowania (art. 32 ust. 4 pkt 11, art. 33 ust. 6 oraz art. 34 pkt 6 Prawa łowieckiego), to, postępując w zgodzie ze standardami konstytucyjnymi,

powinien przyjąć również regulacje gwarantujące standardy zawarte w art. 42 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 Konstytucji RP. Tym samym należy uznać, że zakwestionowanie przez Rzecznika Praw Obywatelskich art. 34 pkt 6 Prawa łowieckiego, z powodu pominięcia prawodawczego w omawianym zakresie, podlega kognicji Trybunału Konstytucyjnego.

Dodatkowo należałoby w tym miejscu odnotować, że dyscyplinarne postępowanie łowieckie jest jednym z trzech postępowań mających na celu ukaranie członków Zrzeszenia, jakimi dysponuje Polski Związek Łowiecki. Oprócz postępowania stanowiącego przedmiot rozważań w niniejszej sprawie są to: postępowanie dyscyplinujące (§ 135 ust. 1 pkt 3 oraz § 157 Statutu PZŁ) oraz postępowanie porządkowe (§ 135 ust. 1 pkt 2 oraz § 152 - § 156 Statutu).

Postępowanie dyscyplinujące podejmowane jest w trakcie wykonywania polowania. Wdrażane jest ono w przypadku naruszenia zasad wykonywania polowania, w szczególności przepisów o zachowaniu bezpieczeństwa na polowaniu zbiorowym przez myśliwego. Prowadzący polowanie może takiego myśliwego upomnieć lub wyłączyć go z udziału w części lub całości polowania, podczas którego myśliwy dopuścił się wspomnianego wyżej naruszenia zasad (§ 157 ust. 1 Statutu PZŁ).

Postępowanie porządkowe prowadzone jest przez organy koła łowieckiego lub organy Zrzeszenia. Może ono dotyczyć zarówno wypadków naruszenia zasad selekcji osobniczej samców zwierzyny płowej i muflonów oraz zasad postępowania z trofeami łowieckimi (§ 154 ust. 1 Statutu PZŁ), jak też bliżej nieokreślonych wypadków przewinień przeciwko przepisom prawa łowieckiego, Statutu i uchwałom organów Zrzeszenia i koła łowieckiego (§ 152 ust. 1 Statutu). Postępowanie porządkowe można również prowadzić w wypadku dopuszczania się przez myśliwego uchybienia podlegającego ukaraniu w trybie postępowania dyscyplinującego (§ 157 ust. 3 Statutu). W postępowaniu porządkowym stosuje się kary porządkowe w postaci upomnienia, nagany, czasowego zawieszenia w prawach polowania na

określony gatunek samców zwierzyny płowej lub muflonów, czasowego zawieszenia w prawach polowania na samce zwierzyny płowej i muflonów, czasowego zawieszenia w prawach do wykonywania polowania oraz czasowego zawieszenia w prawach członka koła.

O ile dyscyplinarne postępowanie łowieckie jest przedmiotem regulacji przyjętych przez ustawodawcę w akcie normatywnym rangi ustawy (art. 32 ust. 4 pkt 11, art. 33 ust. 6 oraz art. 34 pkt 6 Prawa łowieckiego), to ani postępowanie dyscyplinujące, ani postępowanie porządkowe nie zostały w żaden sposób unormowane w ustawie. Innymi słowy, ustawodawca zaniechał unormowania postępowania dyscyplinującego oraz postępowania porządkowego, prowadzonych przez PZŁ. Podejmując natomiast decyzję o unormowaniu dyscyplinarnego postępowania łowieckiego, ustawodawca pominął szereg regulacji, choć, postępując zgodnie z Konstytucją RP, powinien je w ustawie zamieścić. Tym samym, sposób unormowania przez tegoż ustawodawcę postępowania dyscyplinarnego budzi określone zastrzeżenia natury konstytucyjnej, stanowiące przedmiot postępowania w niniejszej sprawie.

Jak wywiedziono w stanowisku Prokuratora Generalnego z dnia 25 lipca 2011 r., § 144 Statutu PZŁ dopuszcza prowadzenie postępowania dyscyplinarnego niezależnie od postępowania karnego lub innych postępowań przewidzianych w przepisach odrębnych. Nadto, zgodnie z § 154 ust. 3 Statutu, wymierzenie kary porządkowej nie stoi na przeszkodzie wszczęciu przez rzecznika dyscyplinarnego postępowania dyscyplinarnego. Kwestionując przyjęcie takich regulacji w akcie wewnętrznym organizacji pozarządowej, a nie w akcie normatywnym rangi ustawy, należałoby również odnotować, że w rezultacie omawianych unormowań, ta sama osoba, za ten sam czyn może być ukarana wielokrotnie, to jest w postępowaniu dyscyplinującym, w postępowaniu porządkowym, w postępowaniu karnym lub w postępowaniu w sprawach o wykroczenia, a w końcu – również w postępowaniu dyscyplinarnym.

Postępowanie dyscyplinujące i postępowanie porządkowe prowadzone są wyłącznie wobec członków Zrzeszenia. Odmiennie została natomiast uregulowana kwestia odpowiedzialności w trybie łowieckiego postępowania dyscyplinarnego. Ustawodawca, przyjmując unormowania dotyczące tegoż postępowania, pominął kwestię, jaka osoba fizyczna może takiemu postępowaniu podlegać. W rezultacie braku takiej regulacji ustawowej, Polski Związek Łowiecki poszerzył kognicję sądów łowieckich i rzeczników dyscyplinarnych, przyjmując w § 136 ust. 2 Statutu PZŁ, iż utrata członkostwa w Zrzeszeniu, po popełnieniu przewinienia łowieckiego, nie stanowi przeszkody do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego. W rezultacie, bez wyraźnego przyzwolenia ustawodawcy, łowieckie sądy dyscyplinarne mogą karać nie tylko członków Zrzeszenia, ale również osoby, które w czasie prowadzenia postępowania dyscyplinarnego do PZŁ nie należą.

Przystępując do oceny zakwestionowanego przez Rzecznika Praw Obywatelskich przepisu art. 34 pkt 6 Prawa łowieckiego w kontekście wzorców zawartych w art. 42 Konstytucji RP, należałoby odnotować, że, zgodnie ust. 1 tegoż przepisu ustawy zasadniczej, odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto dopuścił się czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. Zasada ta nie stoi na przeszkodzie ukaraniu za czyn, który w czasie jego popełnienia stanowił przestępstwo w myśl prawa międzynarodowego. Z kolei, art. 42 ust. 2 Konstytucji RP stanowi, że każdy, przeciw komu prowadzone jest postępowanie karne, ma prawo do obrony we wszystkich stadiach postępowania. Może on w szczególności wybrać obrońcę lub na zasadach określonych w ustawie korzystać z obrońcy z urzędu. W końcu, zgodnie z art. 42 ust. 3 ustawy zasadniczej, każdego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie stwierdzona prawomocnym wyrokiem sądu.

Jak wywiedziono w uzasadnieniu stanowiska Prokuratora Generalnego z dnia 25 lipca 2011 r., łowieckie postępowanie dyscyplinarne, jak każde postępowanie dyscyplinarne, jest typowym postępowaniem represyjnym, w rozumieniu orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego. Tym samym, standardy gwarancji, zawarte w przepisach art. 42 - 45 Konstytucji RP (podobnie jak wszystkie gwarancje określone w Rozdziale II ustawy zasadniczej), muszą znaleźć zastosowanie podczas konstruowania regulacji tegoż postępowania, jak również standardów tych nie wolno pominąć przy ocenie konstytucyjności unormowań dotyczących omawianego postępowania dyscyplinarnego.

W pełni zachowują również aktualność wywody zawarte w uzasadnieniu wspomnianego stanowiska Prokuratora Generalnego, iż ustawodawca dopuścił się pominięcia prawodawczego odstępując od unormowania w Prawie łowieckim, komu i za jakie czyny grozi odpowiedzialność dyscyplinarna przed łowieckim sądem dyscyplinarnym. Tym samym, ustawodawca nie stworzył możliwości uprzedniego i dokładnego rozeznania przez potencjalny podmiot odpowiedzialności dyscyplinarnej, to jest myśliwego lub byłego członka Zrzeszenia, na podstawie lektury aktu normatywnego rangi ustawy, jakie mogą być konsekwencje jego postępowania.

Pominięcie prawodawcze ustawodawcy doprowadziło do przyjęcia określonych regulacji w akcie wewnętrznym Polskiego Związku Łowieckiego, jakim jest Statut Zrzeszenia (§ 137), przy czym przepisy Statutu dotyczą nie tylko członków Zrzeszenia, ale również osób, które członkami tegoż Zrzeszenia być przestały. Regulacje te cechuje jednak blankietowość i niedookreśloność, co może prowadzić do dowolności lub wręcz arbitralności orzeczeń wydawanych w łowieckim postępowaniu dyscyplinarnym.

Powody, dla których zdecydowanie zakwestionowano wspomniany § 137 Statutu, określający przewinienia łowieckie podlegające postępowaniu dyscyplinarnemu, przedstawiono w uzasadnieniu stanowiska Prokuratora

Generalnego z dnia 25 lipca 2011 r. Pewnej modyfikacji wymagają jedynie uwagi przedstawione w odniesieniu do § 137 ust. 1 pkt 4 Statutu, stanowiącego, że przewinieniem łowieckim jest działanie na szkodę Związku lub dobrego imienia łowiectwa. Ten ostatni przepis Statutu nie tylko rodzi wątpliwości odnośnie potencjalnej kolizji z zasadą wolności słowa, określoną w art. 54 ust. 1 Konstytucji RP (jak wywiedziono), ale może prowadzić do ukarania myśliwego, który złożył zawiadomienie o przestępstwie do Prokuratury Rejonowej z pominięciem Komisji Rewizyjnej Koła oraz nie zachowując terminu na wyjaśnienie sprawy wyznaczonego przez Zarząd Okręgowy PZŁ (co stanowiło podstawę skierowanie skargi konstytucyjnej do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie SK 8/11). Zakwalifikowanie realizacji przez członka Zrzeszenia społecznego obowiązku, określonego w art. 304 § 1 Kodeksu postępowania karnego, jako przewinienia łowieckiego świadczy, że przepis aktu wewnętrznego PZŁ może mieć dla sądu łowieckiego pierwszeństwo przed normą ustawową. Co więcej, wyrok dyscyplinarnego sądu łowieckiego można zinterpretować w ten sposób, że pod pretekstem ochrony dobrego imienia Związku i całego łowiectwa, sąd ten uznaje, iż decyzja o ewentualnym ściganiu przestępstwa nie leży w gestii prokuratora, ale należy do organu koła łowieckiego oraz terenowego organu władz łowieckich. Niedopuszczalność takiego rozumowania nie wymaga dodatkowego uzasadnienia.

Aktualność zachowują wywody, zawarte w uzasadnieniu stanowiska Prokuratora Generalnego z dnia 25 lipca 2011 r., dotyczące braku unormowań w Prawie łowieckim, określających sankcje grożące za dopuszczenie się przez myśliwego lub byłego członka Zrzeszenia deliktu dyscyplinarnego. Co więcej, wypadałoby odnotować, że ustawodawca, w art. 32 ust. 4 pkt 11 ocenianej ustawy, w sposób niedopuszczalny scedował swe kompetencje w omawianym zakresie na organizację pozarządową, stanowiąc, że „Statut Polskiego Związku Łowieckiego określa w szczególności sankcje dyscyplinarne za naruszenie obowiązków członkowskich”.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, że przepis art. 34 pkt 6 Prawa łowieckiego łamie zasadę *nullum crimen, nulla poena sine lege*. Tym samym, zakwestionowana przez Rzecznika Praw Obywatelskich regulacja jest niezgodna z art. 42 ust. 1 Konstytucji RP.

Jak wywiedziono w uzasadnieniu stanowiska Prokuratora Generalnego z dnia 25 lipca 2011 r., na skutek pominięcia prawodawczego regulacje, dotyczące łowieckiego postępowania dyscyplinarnego, nie respektują, gwarantowanego przez ustawę zasadniczą, prawa do obrony. W ustawie – Prawo łowieckie ustawodawca nie zamieścił żadnych unormowań w omawianym zakresie. § 146 Statutu PZŁ stanowi natomiast, że w postępowaniu dyscyplinarnym obwiniony ma prawo korzystać z pomocy obrońcy – członka Zrzeszenia, który nie pełni funkcji w jego organach ani nie jest jego pracownikiem. Tym samym, w akcie wewnętrznym organizacji pozarządowej, któremu nie przysługuje status źródła prawa powszechnie obowiązującego, nastąpiło niedopuszczalne ograniczenie możliwości wyboru obrońcy w postępowaniu dyscyplinarnym, poprzez eliminację między innymi zawodowych prawników – na przykład adwokatów, niebędących szeregowymi członkami Zrzeszenia.

Tym samym, zakwestionowany przez Rzecznika Praw Obywatelskich przepis art. 34 pkt 6 Prawa łowieckiego należy uznać za niezgodny także z art. 42 ust. 2 Konstytucji RP.

W pełni aktualność zachowują również wywody, zawarte w uzasadnieniu stanowiska Prokuratora Generalnego z dnia 25 lipca 2011 r., dotyczące pominięcia przez ustawodawcę w Prawie łowieckim unormowań gwarantujących respektowanie określonego w ustawie zasadniczej domniemania niewinności. Oceniana ustawa w ogóle nie zawiera żadnych regulacji poświęconych winie sprawcy deliktu dyscyplinarnego. Podobnie, analiza Statutu

PZŁ wskazuje, że władze Zrzeszenia pozostawiły poza sferą swego zainteresowania nie tylko kwestię domniemania niewinności, ale (poza § 140 Statutu) wszelką problematykę związaną z winą członka PZŁ lub osoby, która członkiem Zrzeszenia być przestała, a została pociągnięta do odpowiedzialności dyscyplinarnej. W rezultacie, nawet Statut PZŁ nie wyjaśnia, jaką w istocie winę obwinionego (umyślną czy nieumyślną) Autorzy tegoż Statutu mają na myśli.

Zakwestionowany przez Rzecznika Praw Obywatelskich przepis art. 34 pkt 6 Prawa łowieckiego należy zatem uznać za niezgodny również z art. 42 ust. 3 Konstytucji RP.

Należy również podtrzymać stanowisko Prokuratora Generalnego z dnia 25 lipca 2011 r. odnośnie niezgodności przepisu art. 34 pkt 6 Prawa łowieckiego z art. 2 ustawy zasadniczej oraz niezgodności art. 33 ust. 6 tejże ustawy – w zakresie, w jakim wyłącza prawo członka PZŁ, ukaranego karą inną niż pociągająca za sobą utratę członkostwa w Zrzeszeniu, do wniesienia odwołania do sądu – z art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji RP.

Z tych wszystkich względów, wnoszę jak na wstępie.

Z upoważnienia
Prokuratora Generalnego
Robert Woźniak
Zastępca Prokuratora Generalnego